

Angelique naar het einde van de wereld

Spitsbergen Marathon, 1 juni 2019

Na maanden wachten en heel hard trainen was het vorige week eindelijk zover!

De reis naar Spitsbergen was aangebroken. Het was een bijzondere, spectaculaire en indrukwekkende reis van maar vier dagen. Maar onuitwisbaar en met als hoogtepunt de marathon.

Na een vliegreis van ongeveer 4 uur landden we in een surrealistische omgeving op 78' nb. Het is de meest noordelijke gelegen bewoonde plaats ter wereld genaamd Longyearbyen.

's Middags was de eerste excursie de Isfjordsafari, We varen naar een vogelklif waar duizenden vogels lijkend op pinguïns naast elkaar zitten op kleine richels. Na een stukje verder gevaren te hebben zagen we een prachtige hagelwitte poolvos die al zigzaggend de berg beklom. Ik genoot, ondanks de wilde zee, van de weidsheid, de besneeuwde bergtoppen en de prachtige omgeving.

De volgende ochtend gingen we hiken over de gletsjer. We kregen spikes, die we onder onze schoenen moesten binden, en walkingstokken mee, waarmee we 600 meter de berg op gingen. Eenmaal op de gletsjer aangekomen werd je adem door de wind en de ijle lucht afgesneden. Stonden we daar midden op de gletsjer met 16 meter ijs onder je. Het waaide zo hard dat mijn telefoon, waar ik foto's mee stond te maken, uit mijn handen waaide. Maar wat een uitzicht. Zoooo prachtig. Ik was gelukkig goed warm aangekleed, maar er waren mensen uit het groepje die hun handen, benen en tenen niet meer voelden.

's Avonds is het tijd voor de Pasta Party in Camp Barentsz. We worden opgewacht door een vrouw met een geweer en krijgen te horen dat we zelf niet mogen rondlopen op het terrein. Alleen van de tent naar het toilet is toegestaan. Het is gevaarlijk om zonder geweer in het gebied rond te lopen in verband met de ijsberen. Er staat een heerlijk buffet te wachten met verschillende soorten pasta's en heerlijke cakejes als toetje.

Raceday

Op zaterdagochtend was het dan zover: raceday. Ik was vroeg wakker. Omdat het (nog steeds) heel hard waaide en een gevoelstemperatuur van -7 pakte ik het setje kleding waar ik de dag ervoor nog een proefronde mee had gelopen. Ik pakte mijn bidon en begon met het drinken van mijn energydrink, kopje koffie, boterhammen met zelf meegebrachte pindakaas.

Ik was gek genoeg niet (zo heel erg) nerveus en kon het ontbijt zonder kokhalzen naar binnen krijgen. Twee mannen die ik had leren kennen hadden een taxi besteld en ze vroegen of ik mee wilde rijden naar de sporthal, waar tevens ook de start van de marathon was. Heel graag mannen.

Bij de sporthal aangekomen had ik nog 15 minuten voor de start. Haarband omgedaan, buf om (soort shawl maar dan uit één stuk, muts op, belt met gelletjes en water omgedaan, veters nogmaals gecontroleerd en daar ging ik naar het startvak. Ik keek om mij heen, zag de mooie bergen met sneeuw, snoof de frisse lucht op en ik wist het. Ik was er klaar voor. Maandenlange voorbereidingen van trainen, fitnessen zijn hieraan vooraf gegaan. Ik had er echt zin in. Het startschot klonk. Daar gingen de 150 deelnemers van de hele marathon. De eerste twee kilometer hadden we zijwind en gaan gemakkelijk. Maar na twee kilometer slaan we rechtsaf een weg op waar we 4 kilometer heen zullen rennen en vervolgens weer 4 kilometer terug. De heenweg hadden we vol wind tegen. Geen bergen of andere beschutting aan de zijkant, maar wel hele mooie ijsvlakten. Een prachtig uitzicht, maar het was knokken tegen de wind (je stond soms bijna stil). Na 4 kilometer windhappen kwam het keerpunt. Er bekruipt mij een gevoel van rust en ik probeer alles heel bewust te beleven. Het is een adembenemende omgeving.

Vlak na het passeren van het 10 kilometerpunt begint er een klimmetje in het dorpje van ongeveer 2 kilometer. Niet heel steil maar we hadden inmiddels wel weer wind tegen. Er volgen dan twee vlakke kilometers met wind mee waarbij er aan mijn rechterhand de zee is en aan de linkerhand het gebergte.

Daar zijn nog resten te zien van de vroegere kolenmijnen. Bakjes, en torentjes vooral. Een grappig gezicht en ik ben weer even afgeleid totdat we weer beginnen met klimmen. Eerst een stukje met de wind mee omhoog, dat gaat nog prima. Maar dan volgt er een 180 graden bocht en begint het pittigste stuk van de hele race dat ik dus twee keer moet afleggen. De marathon is twee keer de route van de halve marathon.

Met volle windkracht tegen, steil omhoog over een onverhard parcours. Dat is ongeveer wat de laatste kilometers beschrijft. Modder, resten sneeuw en losse stenen, het is echt uitkijken waar je loopt. Ik werd zelfs een aantal keer gewoon geparkeerd door de wind. BI-ZAR. Maar één ding had ik mij voorgenomen, wat er ook gebeurd.... Ik ga niet wandelen. Ik knokte mij omhoog. Het was een steile klim in combinatie met de wind. Ik had nog steeds hele goede benen, niet moe dus het ging redelijk goed.

We zaten nu op de 19,5 kilometer en gingen een paar honderd meter naar beneden over een bruggetje en dan begint de weg naar het halve marathonpunt. Maar ook deze weg ging vals plat omhoog.

Ik zag mijn echtgenoot en zoon al staan. Ik liep naar ze toe om flesjes water te wisselen en nieuwe gelletjes in ontvangst te nemen. Handschoenen uit en pielen met de elastiekjes. Ik had thuis al gezegd laten we even oefenen met die elastiekjes waar de gelletjes tussen moesten, maar dat vonden de mannen niet nodig het was tenslotte niet de formule 1. Enfin hadden we maar wel geoefend, want nu moest ik het zelf doen en ik had geen fingerspitzengefühl meer. Een paar minuten later begon ik aan mijn tweede ronde. Ik had er nog steeds veel plezier in, had het niet koud en had nog goede benen.

De supporters van het dorpje Longyearbyen riepen nog steeds luidkeels HAJAN HAJAN en ik zwaaide vriendelijk terug en soms riep ik THANK YOU. Elke 10 kilometer nam ik een gelletje en water dronk ik voortdurend. Het was een droge lucht. Gelukkig had ik mijn lippenbalsem mee, want ik had vreselijke droge lippen. Bij het 35 kilometerpunt kreeg ik ineens honger. Gelukkig kwam er een drankpost waar ze ook bananen hadden, Stuk banaan naar binnen gewerkt, wat water tot mij genomen en op naar de laatste 7 kilometer. De zware klim kwam er weer aan en ook nu nam ik mij voor om niet te gaan wandelen. Ik had nog steeds hele goede benen. Bijna bovenaan, o nee toch niet, nog een stukje door, ik bleef naar de bergen kijken en glimlachte zelfs, dat ik hier mocht lopen, Geweldig. Nog twee kilometer te gaan. Ik hoorde twee dames die ik ingehaald had achter mij praten, nee die gaan mij niet inhalen dacht ik nog. De laatste paar honderd meter. Ik kon nog versnellen. Zo'n 100 meter voor de finish staan er twee ijsberen op me te wachten. Zij begeleidden de lopers richting finish. Gelijk krijg ik een mooie medaille met ijsbeer omgehangen. Mijn dag kan niet meer stuk, wat een avontuur en wat was ik trots op mijzelf. Wat een ervaring en wat een landschap. Ik heb enorm genoten van het hele avontuur en juist de weersomstandigheden maakten het tot een race om nooit te vergeten.

's Avonds hadden we een Medal party! Super gezellig. Er werd uiteraard veel over de marathon, halve marathon en de 10 km. race gesproken. gezellig!

Ik lag om 23 uur op bed en begon mijn appjes te beantwoorden. Ik stond nog steeds stijf van de adrenaline, dus slapen kon ik niet. Om 2 uur keek ik maar eens uit het raam. De zon stond nog steeds hoog aan de hemel en het was super licht. Bijzondere gewaarwording.

De volgende ochtend hadden we nog een huskeytocht. Dit wilde ik mijn hele leven al doen. We werden opgehaald en naar de plaats van bestemming gebracht. 289 honden blaffen om het hardst als we aankomen. Ze zitten allemaal in hokken aan een ketting en willen allemaal graag meegenomen worden op onze tocht. We krijgen uitleg over hoe we de slee moeten besturen, dat blijkt nog een vak apart. Vervolgens is het tijd om de honden voor de slee te spannen. Er volgt een oorverdovend gefluf van alle honden die steeds enthousiaster worden. Het duurt even voor alle honden aangespannen zijn en ik kom er al snel achter dat het net kleine kinderen zijn. Als ze enthousiast zijn en te lang moeten wachten gaan ze etteren. Dus over elkaar heen springen, stoeien en joelen als weerwolven. De rit begint over een stuk toendra waar de sneeuw al flink is gesmolten. Gelukkig komen we al snel in een prachtig besneeuwde vallei terecht waar we een heerlijke tocht maken. Het enthousiasme en de speelsheid van de honden is geweldig om te zien. De omgeving is adembenemend en de adrenalinekick van de snelheid is groot. Wat een gave ervaring.

Om 16:00 uur worden we opgehaald en naar het vliegveld gebracht. We vliegen precies op tijd. Vanuit het vliegtuig heb ik nog wat mooie plaatjes kunnen schieten van de prachtige bergen.
Ik vind het jammer dat we terug gaan. We hebben vier hele mooie dagen beleefd met ons gezin.
Op naar een volgend avontuur!

Angelique de Jong.

